

и да се обрѣсне; ще се върне чакъ други день. Такава му е програмата.

— Все едно — рекохъ, намѣтайки пелерината и ранеца на гърба си и поемайки пушката. — Азъ ще го замѣстя като пазачъ тая вечеръ.

— Чакай, още нѣщо ще ти кажа...

— Какво ще ми кажешъ?

— Днеска власитѣ ми казаха, че горе една мечка сгазила овçarитѣ тия нощи.

— Добре, мечка сгазила овçarитѣ: но това е било, за да си вземе една овца. А отъ мене какво ще вземе, за да ме напада?

— Бай ми, бабо, да ме не срѣща мечка, що има една приказка — каза стражарътъ.

— Е, какво ще стане, ако ме срещне? Ще ѝ предложи ранеца, тя ще го вземе и ще си отиде. Но вече трѣбва да се върви. Сбогомъ и до виждане!

— Е, хайде на добъръ ти часъ! Азъ пъкъ ще се обтегна сега малко, че много се уморихъ.

Потеглихъ нагоре по коларския пѣтъ презъ гората, който отива само до срѣднитѣ дѣскорѣзници и оттукъ се обрѣща въ конска пѣтека, проправена отъ власитѣ. По цѣлия пѣтъ въ главата ми се мѣркаше стражарътъ. Младъ, 30—35 годишенъ човѣкъ. Той бѣ честенъ и добросъвѣстенъ, неподкупенъ и изпълнителенъ на службата, приказливъ, донѣкжде и духовитъ разказвачъ, но бѣ и много суевѣренъ. Той не смѣше вечеръ да замръкне въ тѣснинитѣ и шуместитѣ лѣжи на дола Врѣви-сакулъ, и по цѣли часове ми приказваше за тамошнитѣ страхотии.

— Долу — казваше той — въ Врѣви-сакулъ е свѣрталището на всички дяволи съ тартора имъ Стоянъ Врѣви-сакулски. Денемъ Стоянъ седи на една скала въ гората до самата рѣка. Ако мине нѣкой предъ тая скала и извика: Стоянеей! — той изъ гората отговаря: еееей! — обажда се. Вечеръ Стоянъ събира дру-